

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Moraru,

Judecătorii – Maria Ghervas și Ion Druță,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Mariana Kușnir în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 07 martie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2016, în cauza penală în privința lui

Ciobanu Vasile Gheorghe, născut la 05 iunie 1986, originar și domiciliat s. Colibași, r-nul Cahul.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.04.2011 - 07.03.2013;

Instanța de apel: 08.10.2013 - 27.11.2013;

Instanța de recurs: 04.02.2014 - 20.05.2014.

Instanța de apel: 20.06.2014 - 07.04.2015;

Instanța de recurs: 24.06.2015 - 06.10.2015;

Instanța de apel: 30.11.2015 - 18.01.2016;

Instanța de recurs: 29.03.2016 - 15.06.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 07 martie 2013, Vasile Ciobanu a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Cahul din 24 martie 2009, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă 4 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Vasile Ciobanu, la 06 martie 2011, aproximativ la ora 22.30, aflându-se în curtea Grădiniței de copii nr. 52, amplasată pe adresa str. Calea Ieșilor, mun. Chișinău, încalcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, folosind amenințări cu răfuială fizică, a pătruns forțat în incinta grădiniței, unde se aflau Felicia Cojocar, Veronica Rizu, Nina Ajder și Eugenia Dulghieru, cerând ca Felicia Cojocar, care este logodnica lui, să-l urmeze.

La refuzul de a-l urma, Vasile Ciobanu a apucat-o de gât pe Nina Ajder și a lovit-o peste față de două ori pentru că ultima o apăra pe Felicia Cojocar.

Ulterior, continuându-și acțiunile huliganice, demonstrând o deosebită obrăznicie, Vasile Ciobanu i-a aplicat Veronicăi Rizu, care s-a implicat în apărarea Feliciei Cojocar, o lovitură cu cuțitul în cutia toracică cauzându-i, conform

raportului de expertiză medico-legală nr. 711/D din 25 martie 2011, vătămări corporale ușoare.

3. Avocatul Ion Ciofu în numele inculpatului și inculpatul Vasile Ciobanu, au contestat cu apeluri sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și încetarea procesului penal în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, cu tragerea acestuia la răspundere contravențională, deoarece inculpatul nu a avut scopul de a aplica cuțitul și nici de a cauza careva leziuni corporale; cearta s-a iscat după ce inculpatul Vasile Ciobanu a fost îmbrâncit, fiind provocat și adus la o stare de afect, iar instanța de judecată nu a ținut cont de declarațiile martorilor și a părților vătămate, care au relatat că inculpatul a început a vorbi cu un ton ridicat doar după ce logodnica sa Felicia Cojocarul a refuzat să meargă acasă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2013, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui Vasile Ciobanu în săvârșirea infracțiunii imputate, fiind bazate pe declarațiile inculpatului Vasile Ciobanu, a părților vătămate Veronica Rizu, Nina Ajder, Felicia Cojocarul, a martorului Eugenia Dulghieru, care coroborează cu probele materiale.

Astfel, instanța de apel a conchis că, probele nominalizate coroborează între ele și formează un ansamblu probatoriu, prin care se dovedește pe deplin vinovăția inculpatului, acțiunile acestuia corect fiind încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

La fel, instanța de apel a menționat că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, prima instanță corect a aplicat prevederile art. art. 7, 75, 76-77 Cod penal și just a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii.

5. Avocatul Ion Ciofu în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile pronunțate, solicitând casarea acestora cu încetarea procesului penal și tragerea inculpatului la răspundere contravențională, invocând că instanțele judecătorești greșit au dat apreciere probelor, deoarece inculpatul nu a avut scopul aplicării leziunilor corporale, el fiind provocat de părțile vătămate, mai mult, în ședința instanței de apel nu au fost prezente părțile vătămate, prin ce a fost încălcat principiul contradictorialității în procesul penal, cât și dreptul inculpatului la un proces echitabil, iar la aplicarea pedepsei închisorii nu s-a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele săvârșite a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, recuperând prejudiciul material părții vătămate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 mai 2014, a fost admis recursul, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a menționat că, hotărârea instanței de apel a fost adoptată fără cercetarea și verificarea în mod public a probelor prezentate în cauză, cu consemnarea lor în procesul-verbal, astfel instanța nu a examinat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță; inculpatul a fost audiat formal, iar părțile vătămate, care la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată, au explicat cum s-au desfășurat evenimentele incidentului, au fost audiate

în instanța de apel superficial, declarațiile martorului Eugenia Dulghieru, care au fost apreciate critic, nu au fost date citirii, fără a le enumera în modul și ordinea stabilită.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2015, au fost respinse, ca nefondate, apelurile, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei dând probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Vasile Ciobanu în săvârșirea infracțiunii imputate, care se confirmă prin probele acumulate la urmărirea penală și cercetate atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, și anume prin declarațiile inculpatului Vasile Ciobanu, a părților vătămate Veronica Rizu, Nina Ajder, Felicia Cojocar, a martorului Eugenia Dulghieru și actele cauzei - procesele-verbale de cercetare la fața locului, de examinare a obiectului, raportul de expertiză medico-legală nr. 711/D din 25 martie 2011, probe care, analizate în ansamblu, coroborează între ele și confirmă vina lui Vasile Ciobanu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Totodată, instanța de apel a respins argumentul apelantului, precum că cauza s-a examinat în lipsa inculpatului, el fiind plecat peste hotare, or din materialele cauzei rezultă că inculpatul la 17 iunie 2011 a fost audiat de către prima instanță, fiind asistat de către avocat, astfel nefiind încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil (f.d.145-147, vol.I).

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a stabilit că, prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal și corect a considerat că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc doar în condițiile izolării acestuia de societate.

8. Avocatul Mariana Kușnir în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde, invocând că, la examinarea cauzei instanța de apel a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal; părerile părților vătămate, care nu au pretenții materiale și morale față de inculpat nu au fost luate în considerație, cauza în instanța de apel fiind examinată în lipsa acestora, care nu și-au expus în ședință părerea, astfel fiind încălcat dreptul inculpatului la apărare; instanța i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a ține cont că acesta a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, recuperând părții vătămate prejudiciul material; instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile instanței de recurs invocate în decizia anterioară, încălcând astfel prevederile art. 436 Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 06 octombrie 2015, a fost admis recursul, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției instanța de recurs a reținut că, rejudecând cauza, instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile instanței de recurs invocate în decizia din 20 mai 2014 și din nou a audiat inculpatul superficial, examinând cauza fără

audierea în ședința de judecată a părților vătămate Felicia Cojocaru, Nina Ajder, Veronica Rizu, a martorului Eugenia Dulghieru, declarațiile cărora nici nu au fost cercetate și verificate de instanță și nu au fost consemnate în procesul-verbal, însă, contrar prevederilor art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, și-a întemeiat concluziile de vinovăție a inculpatului pe aceste probe (f.d.36-37, 44-46 vol.II).

Totodată, prima instanță, în sarcina inculpatului a reținut circumstanța agravantă „săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată”, la stabilirea pedepsei motivând cuantumului ei prin prezența acestei circumstanțe agravante, care a fost menținută și de instanța de apel (f.d.150, vol.I, f.d.46, vol.II), însă, după cum rezultă din textul rechizitoriului, organul de urmărire penală nu a reținut în seama lui Vasile Ciobanu această circumstanță agravantă (f.d.85, vol.I), deci, prima instanță a comis o eroare de drept depășind volumul învinuirii, iar instanța de apel nu a corectat eroarea dată.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției instanța de apel a reținut că, prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei dând probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Vasile Ciobanu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Instanța de apel a respins solicitarea avocatului în interesele inculpatului Ciobanu Vasile, în sensul cerinței de tragere a inculpatului la răspundere contravențională, apreciind această cerință ca neîntemeiată.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a dispus corectarea erorii primei instanțe și a exclus din sentința primei instanțe circumstanța agravantă - „săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată”, deoarece acuzarea nu a reținut această circumstanță în învinuirea adusă lui Vasile Ciobanu, totodată a stabilit că, prima instanță corect, legal și întemeiat a aplicat în privința inculpatului pedeapsa închisorii, pe care o consideră echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei.

11. Avocatul Mariana Kușnir în numele inculpatului, în temeiul pct. 5), 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care în privința inculpatului să fie stabilită o pedeapsă mai blândă, recalificată infracțiunea în baza art. 152 alin. (2) Cod penal și constatarea faptului încălcării termenului rezonabil de examinare a cauzei.

În motivare a invocat că, instanța de apel contrar indicațiilor instanței de recurs, a audiat inculpatul superficial, declarațiile ultimului nefiind verificate și consemnate în procesul-verbal, la fel nefiind audiate părțile vătămate care la demersul avocatului inculpatului de a cita și a audia părțile vătămate, instanța de apel a motivat refuzul prin faptul că o parte vătămată are copil mic și este în imposibilitate de a se prezenta, fără a ține cont de faptul că copilul la ziua examinării apelului, februarie 2016, avea vârsta de 2 ani.

La fel, instanța de apel contrar indicațiilor instanței de recurs a reținut ca circumstanță agravantă în privința inculpatului „săvârșirea infracțiunii de către o

persoană care anterior a fost condamnată”.

Menționează recurentul că instanța de apel nu s-a expus asupra termenului rezonabil de examinare a cauzei, or, inculpatul Vasile Ciobanu este reținut în stare de arest de la 13 septembrie 2013 - 2 ani 6 luni privațiune de libertate, examinarea cauzei sale se află pe rolul instanțelor judecătorești de la 08 aprilie 2011, cauza fiind examinată mai mult de 5 ani, fiind astfel încălcate prevederile art. 20 Cod de procedură penală.

Mai invocă recurentul că, instanța de apel la individualizarea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de persoana celui condamnat, de faptul că a recunoscut vina, căința sinceră, recuperarea prejudiciului etc., astfel fiind ignorate în totalitate prevederile art. art. 7, 76, 78 Cod penal, mai mult, părțile vătămate Nina Ajder, Felicia Cojocaru și Veronica Rizu nu au pretenții de ordin material sau moral față de inculpat, Vasile Ciobanu împăcându-se cu părțile vătămate, restituind paguba morală și materială.

Menționează recurentul că, instanța de apel a ignorat probele depuse la materialele cauzei, fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, cât și cerințelor suplimentare aduse în instanța de apel, fiind greșită constatarea referitor la faptul că condamnatul urmează să execute pedeapsa stabilită, fără a se expune expres din care motive a respins cerința de reducere a termenului pedepsei.

Specifică recurentul că, instanța de apel urma să verifice dacă fapta inculpatului Vasile Ciobanu a fost corect încadrată de către organul de urmărire penală în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, or, din declarațiile martorilor, cât și a inculpatului rezultă faptul că, incidentul a avut loc în incinta grădiniței la ora 23:00 și anume în veceul grădiniței, astfel urma a fi constatat de către ambele instanțe intențiile huliganice a lui Vasile Ciobanu, de a încălca ordinea publică, fiindcă, pentru a califica fapta ca huliganism este necesar de a determina că aceasta a avut loc din intenții huliganice, adică fără motiv și că acțiunile lui Vasile Ciobanu au încălcat grosolan ordinea publică.

Părțile vătămate locuiau în incinta grădiniței, astfel tot incidentul s-a petrecut în locuința ultimelor, inculpatul fiind cu Felicia Cojocaru logodnici, iar cu celelalte părți vătămate se cunoștea, acțiunile ultimului se încadrează în infracțiunile ce atentează la viața și sănătatea persoanei.

La fel, la conflict nu a reacționat nici o persoană în afară de cele implicate, fapt ce rezultă că, ordinea publică nu a fost tulburată, mai mult, în mod grosolan și nu au fost prezenți careva membri ai societății care să fi fost deranjați de încălcarea ordinii publice.

12. Asupra recursului a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestuia, menționând că recurentul critică aprecierea probelor administrate, care ține de starea de fapt a cauzei, stabilirea căreia este de competența instanțelor de fond, iar un asemenea temei nu poate servi ca temei pentru judecarea cauzei în ordine de recurs.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, ținând cont și de opinia expusă de procuror în referință, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură

penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că recurentul în recursul declarat invocă drept temei de casare prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, fără a indica concret unul din cele 5 temeiuri prevăzute expres în punctul indicat, însă pentru a verifica temeinicia prevederilor invocate în recurs prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este necesar de a indica concret asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel, care sunt circumstanțele prin care se constată că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, fiindcă poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, recurentul invocă în recurs pct. 5) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți, menționând că instanța de apel a examinat cauza în lipsa părților vătămate.

Instanța de recurs menționează că acest temei la care se referă autorul recursului nu își găsește reflectare în speța dată, or, instanța de apel corect a dispus examinarea cauzei în lipsa părții vătămate Veronica Rizu care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa și în lipsa părților vătămate Nina Ajder și Felicia Cojocar, care au fost legal citate.

În acest context, instanța de recurs ține să menționeze că, partea vătămată Veronica Rizu a depus, în instanța de apel, cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, din motivul imposibilității de a se prezenta în ședința de judecată (f.d.5, vol.II), iar părțile vătămate Nina Ajder și Felicia Cojocar, fiind legal citate, nu s-au prezentat în ședința instanței de apel, or, la ședința de judecată în instanța de apel din 03 februarie 2015, părțile vătămate Nina Ajder și Felicia Cojocar, au fost prezente (f.d.3-4, vol.II), iar potrivit art. 319 alin. (5) Cod de procedură penală, când judecata se desfășoară în continuare, părțile și ceilalți participanți la proces nu se mai citează.

Totodată, recurentul invocă în recursul său dezacordul cu încadrarea juridică a faptei, menționând că procesul penal urma a fi încetat cu tragerea inculpatului la răspundere contravențională, fiindcă incidentul a avut loc în incinta grădiniței la ora 23:00, părțile vătămate locuiau în incinta grădiniței, la conflict nu a reacționat

nici o persoană în afară de cele implicate și nu au fost prezenți careva membri ai societății care să fi fost deranjați de încălcarea ordinii publice, temei care se conține în pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă Colegiul penal reține că, nici acest temei invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Or, potrivit doctrinei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, ori în acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Prin acțiuni care încalcă ordinea publică, se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

Prin acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, trebuie de înțeles violarea demonstrativă a normelor etice general acceptate.

În sensul art. 131 lit. a) Cod penal, prin faptă săvârșită în public se înțelege fapta săvârșită într-un loc care, *prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului* și prin urmare, argumentul avocatului nu poate fi acceptat de instanță, legea penală stabilind clar semnele componentei infracțiunii de huliganism, iar semnele faptei săvârșite de inculpat încadrându-se în acestea.

Din conținutul hotărârilor recurate, rezultă că instanțele de fond corect au constatat faptele și circumstanțele săvârșirii infracțiunii incriminate inculpatului, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior motivând concluziile de vinovăție prin cumulul de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent.

La fel, recurentul își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel referitor la capitolul individualizării pedepsei, menționând că, instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de persoana celui condamnat, de faptul că a recunoscut vina, căința sinceră, recuperarea prejudiciului, fiind ignorate în totalitate prevederile art. art. 7, 76, 78 Cod penal, mai mult, părțile vătămate Nina Ajder, Felicia Cojocar și Veronica Rizu nu au pretenții de ordin material sau moral față de inculpat, Vasile Ciobanu împăcându-se cu părțile vătămate, restituind paguba morală și materială.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de apel la individualizarea pedepsei inculpatului corect a reținut concluzia primei instanțe care a ținut cont de prevederile art. art. 7, 76, 78, 84 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă în raport cu fapta săvârșită.

La fel, instanța de apel a dispus corectarea erorii admise de prima instanță, care a reținut ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei inculpatului „săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată”, motivând că acuzarea nu a reținut o astfel de circumstanță în învinuirea adusă lui Vasile Ciobanu și astfel, Colegiul penal respinge argumentul recurentului în acest sens ca fiind neîntemeiat.

Totodată, Colegiul penal apreciază ca fiind neîntemeiat și argumentul invocat de recurent referitor la faptul că, a fost încălcat termenul rezonabil de examinare a cauzei, or, art. 20 alin. (2) Cod de procedură penală, prevede expres criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale, iar la alineatul (5) al aceluiași articol este prevăzut că, în situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei, însă din materialele cauzei rezultă că o astfel de cerere nu a fost înaintată.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de recurent.

14. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Mariana Kușnir în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 ianuarie 2016, în cauza penală în privința lui *Ciobanu Vasile Gheorghe*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

Petru Moraru

Judecătorii

Maria Ghervas

Ion Druță